

In Memoriam Joan Bertran i Viñolas

En Joan Bertran i Viñolas, el "Nitu" pels amics, era la personificació de la bonhomia. Amic de tothom, sempre tenia el somriure als llavis i mai ningú l'hi va sentir cap exabrupte.

Només treia el geni quan anava d'excursió, si algú -fos qui fos- es volia posar al capdavant del grup. Si els que pateixen claustrofòbia no es recuperen fins que surten a la llum, el "Nitu" patia una fòbia de cap de grup. Ell havia d'anar al davant. Com si el fet de no anar-hi, li provoqués allèrgia o asfíxia. Es sentia incòmode...

Va néixer a Granollers l'any 1926 en el si d'una família benestant. Els seus pares eren botiguers i molt a la costum d'aquells temps eren el que ara en diríem concessionaris o representants exclusius d'una marca comercial de cafè de reconegut prestigi: "Cafès Tupinamba". I com que també en aquella època hi havia més costum de nomenar a les persones pel motiu que no pel nom, vet aquí que el Joan era més cridat per el "Nitu Tupinamba" que no pas pel seu verdader i correcte Joan Bertran. Però això és anecdòtic...

El Joan va ser un noi normal, de constitució més aviat grassoneta, que era característica de la seva família. No obstant, no va tenir mai complexes. Conscient de la seva realitat, mai va intentar forçar actituds ni situacions per canviar-la. Va adaptar les seves accions, el seu dia a dia, a tal com li havia tocat ser i no va fer res per canviar-ho.

Inauguració Font Pomereta 1963. Foto: Arxiu A. Garcia

De jovenet, als seus tretze anys, el 1939, s'inscriu com a Soci de l'Agrupació al reorganitzar-se l'entitat - acabada la guerra civil - sota la Presidència del recordat Josep Torruella. És a partir de la seva adscripció a l'Agrupació que *ja no deixa de caminar*. Perquè si bé ell aprofitava l'excursionisme, el que en realitat feia, perquè li agradava, era caminar. El Joan era un caminador. Un gran caminador. No es tractava, com a finalitat, de pujar a cims difícils ni de fer travesses ni rutes complicades.

Ell era feliç caminant. Mai va temptar l'escalada. Grimpava si considerava que les seves possibilitats eren de reeixir. Al més petit dubte rodejava la dificultat, ja que per caminar no hi havia cap problema.

Sopar blanc. Repartiment de premis Campionat del Vallès i de Granollers d'esquí "Ca la Sila" maig 1967. Foto: Arxiu A. Garcia

El dia 7 de maig del 1957 va ser un dia crucial pel que fa a la seva vida d'esportista-caminador. Va entrar de ple en la vida i la Història de l'Agrupació Excursionista assumint la Presidència de l'entitat per renúncia de l'anterior President, el gratament recordat Antoni Jonch i Cuspinera.

En Joan va exercir de President durant 18 anys, que és el període més llarg que mai cap antecessor o predecessor, fins avui, hagi estat en aquesta Presidència. No va deixar el càrrec fins el dia 3 de juliol de 1974 data en que va ser substituït pel no menys entranyable Francesc Sastre i Pascual.

No ho va triar ell. Però formava part d'una generació en que les coses, eren com eren. I, *li va tocar ballar amb la més lletja*. Mantenir-se en equilibri durant 18 anys i aconseguir passar la torxa de manera que s'assegurava la continuïtat i supervivència de l'Agrupació, és mèrit suficient com perquè es doni un excellent a la seva actuació.

Havia de seguir el "camí indicat", però deixava fer. Aquesta actitud va fer que es mantiguessin l'esperit nascut a l'Orfeó Granollerí el 1928 d'amor a la Muntanya, al País, a la Cultura...

D'aquest deixar fer, van néixer noves Seccions dins de l'Agrupació i actes que van tenir impacte en el seu moment, per desgràcia, alguns d'ells amb poca continuïtat. Cal remarcar que el Nadal de 1965 va ser el primer que es va pujar el pessebre al Turó de Tagamanent. I les misses del Gall a Sant Bartomeu de Montràs i a Sant Bartomeu de Cabanyes.

L'any 1963, amb motiu de l'aplec anual al Matagalls, l'Agrupació va aportar la restauració de Font Pomereta, - la que era parada obligatòria quan des de l'estació de Balenyà i pel Brull pujàvem cap al Matagalls - en la que hi va treballar intensament a dita remodelació en Salvador Casanova.

Altres coses es van fer dins de l'Agrupació, naixent Seccions, desapareixent-ne d'altres. Tot això durant el "període Bertran", sense que ell hi tingués intervenció directe... però deixant fer.